

«Κυρίες και κύριοι,

Έχω την αίσθηση, ότι γίνεται λίγο οικογενειακή η υπόθεση. Και τούτο, γιατί η παρουσίαση που έγινε από τον Πρέσβη κ. Νεζερίτη, με γύρισε συναισθηματικά πίσω, στο ξεκίνημα μιας διαδρομής. Και νοιώθω πολύ υπερήφανος, που προέρχομαι από την ελληνική διπλωματία, όσο και εάν έμεινα εκεί, δεκατέσσερα μόνο χρόνια.

Όταν λοιπόν με ρωτούν οι νεότεροι Συνάδελφοι, τι έκανα και εάν ήταν σωστό αυτό που έκανα, τους λέω, ότι εάν είναι να την πάρετε αυτήν την απόφαση, καλό θα είναι να την πάρετε νωρίς. Δεν μετάνιωσα γι' αυτό. Όλα αυτά τα χρόνια, με κατηύθυνε η εμπειρία, που είχα αποκομίσει, κοντά σε διακεκριμένους και διαπρεπείς Διπλωμάτες, πολλούς εκ των οποίων βλέπω και στη σημερινή μας συνάντηση.

Βέβαια, μιας και αναφερόμαστε στην ελληνική διπλωματία, θα μου επιτρέψετε να κάνω μια αναφορά τιμής σε μια σπουδαία προσωπικότητα, που από χθες δεν υπάρχει πια. Τον Πρέσβη Βύρωνα Θεοδωρόπουλο, ο οποίος μάλιστα με είχε υποδεχθεί τότε, με την ιδιότητά του ως Προέδρου της Διπλωματικής Ακαδημίας στο Υπουργείο Εξωτερικών. Και έτσι, ως μαθητής του, σήμερα στέκομαι με σεβασμό στη μνήμη του και στη μεγάλη του συνεισφορά αλλά και με σεβασμό στις παρακαταθήκες του, όπως αυτές παρουσιάζονται στα εξαιρετικά του βιβλία, που αν ο Θεός και η φύση του είχε δώσει λίγο περισσότερο χρόνο, ίσως να ήταν σήμερα κοντά μας. Γιατί τα βιβλία του αυτά είναι χρήσιμα για όλους εμάς και ειδικότερα για εκείνους που αποφασίζουν για έναν τόπο. Και αναφέρομαι στους πολιτικούς.

Κυρίες και κύριοι.

Στο Συνέδριο του Κέντρου Ερευνών Προοδευτικής Πολιτικής και ευχαριστώ τους διοργανωτές και ειδικότερα τον Γιάννο Παπαντωνίου, για την τιμητική πρόσκληση, ν' απευθυνθώ σε ένα εξαιρετικής ποιότητας διεθνές ακροατήριο, για ένα θέμα, που ταλανίζει τους δύο λαούς μας και τις δύο χώρες μας, την Ελλάδα και την Τουρκία, από τον περασμένο αιώνα.

Όταν ωστόσο, πήρα την πρόσκληση να μιλήσω στο σημερινό Συνέδριο, αναρωτήθηκα προς τι αυτή η πρωτοβουλία.

Πρόκειται άραγε για μια ακόμη κοινότυπη συνάντηση, που ανεπαίσθητα συντηρεί τα προβλήματα, αντί να τα λύνει;

Ή πράγματι, φιλοδοξεί να εμβαθύνει στην πραγματικότητα των ελληνοτουρκικών σχέσεων;

Ανοίγοντας παράθυρα για να μπουν νέες ιδέες;

Πόρτες για να προχωρήσουμε μπροστά;

Αυτό θα φανεί.

Γιατί πιστεύω, ότι είναι ώριμες πια οι συνθήκες, για να ανοίξουμε νέους δρόμους συνάντησης μεταξύ των δύο λαών.

Χρησιμοποιώ τον όρο «λαός» και όχι «χώρα» ή «κράτος», για να δώσω από την αρχή το στίγμα της δικής μου παρέμβασης.

Είναι αν θέλετε, αυτό που μια τραγική ημέρα για το γειτονικό λαό που ήδη θρηνούσε θύματα και καταστροφές και που κάποιοι θα πίστευαν ότι ο κακός γείτονας θα χαιρόταν, που πήρα την πρωτοβουλία ως Δήμαρχος Αθηναίων να καλέσω τους Έλληνες πολίτες σε μία πανστρατιά αλληλεγγύης προς το δοκιμαζόμενο γείτονα.

Και βρέθηκα εκεί, την επόμενη ημέρα, με τη γη να τρέμει κάτω από τα πόδια μας.

Να μοιράζομαι όχι πολιτικές διακηρύξεις αλλά ανθρώπινα συναισθήματα.

Είναι αυτό που με ενέπνευσε να πάρω την πρωτοβουλία με τους σεισμούς στην Αθήνα και στην Κωνσταντινούπολη να ανοίξουμε γέφυρες φιλίας από τη βάση.

Κάτι που αγκάλιασαν οι δύο λαοί μας και άνοιξε το δρόμο στις κυβερνήσεις μας να έλθουν πιο κοντά.

Και όλοι θυμόμαστε, τι έγινε μετά με τη Διπλωματία των Σεισμών, που οδήγησε μέσα από τη Διπλωματία των Πόλεων στην ελληνοτουρκική προσέγγιση.

Θυμάμαι, ότι μου τηλεφώνησε ο σημερινός Πρωθυπουργός και τότε Υπουργός Εξωτερικών Γιώργος Παπανδρέου, για να ενθαρρύνει την πρωτοβουλία μου αυτή.

Είναι οι ίδιοι αρχικά λόγοι, που μας οδήγησαν σε μία φιλική σχέση τον Ταγίπ Ερντογάν και εμένα, από το 1995, όταν πρωτοεκλεγήκαμε και οι δύο Δήμαρχοι και τον επισκέφθηκα στην Κωνσταντινούπολη, ξεκινώντας μια στενή προσωπική φιλία, που συνεχίστηκε ακόμα και στα όσα δύσκολα χρόνια ακολούθησαν για τον ίδιο ακόμη και στη φυλακή.

Μια φιλική σχέση που όμως είχε και την πολιτική της εξήγηση, με πολιτικό περιεχόμενο, με κοινό όραμα.

Αυτό το όραμα για μια νέα εποχή στις ελληνοτουρκικές σχέσεις, είναι που οδήγησε στη φιλία μας.

Για δύο λαούς που θα έριχναν τα ψυχολογικά τείχη και θα άνοιγαν αυτοί το δρόμο από τη βάση της κοινωνίας, όπως χαρακτηριστικά μου είπε σε συγχαρητήρια επιστολή του ο τότε Γενικός Γραμματέας του ΟΗΕ Κόφι Ανάν.

Και όταν ο Ταγίπ Ερντογάν βγήκε από τη φυλακή, πριν ξεκινήσει την πετυχημένη πορεία του και γίνει Πρωθυπουργός, η πρώτη του κίνηση ήταν να επισκεφθεί το Δήμαρχο της Αθήνας, συνοδευόμενος από πολλούς Βουλευτές του Τουρκικού Κοινοβουλίου, πολλοί από τους οποίους είναι Υπουργοί ή κατέχουν ανώτατα κρατικά αξιώματα στην Τουρκία. Κυρίες και κύριοι,

Η Ελλάδα παραδοσιακά ακολουθεί πολιτική αργών και αξιών.

Ο σεβασμός της δημοκρατίας και του κράτους δικαίου, του διεθνούς δικαίου και των κανόνων του, η διαφύλαξη της εδαφικής ακεραιότητας και της εθνικής ανεξαρτησίας και κυριαρχίας, η αποφυγή χρήσης και απειλής βίας, τα ανθρώπινα δικαιώματα, αποτελούν τους ακρογωνιαίους λίθους της διαχρονικής και εθνικής εξωτερικής μας πολιτικής και της άσκησης της διεθνούς διπλωματίας μας.

Η Ελλάδα, και θέλω να το πιστέψουν αυτό οι φίλοι Τούρκοι, που συμμετέχουν σ' αυτό το Συνέδριο, είναι ο πιο ειλικρινής υποστηρικτής της ένταξης της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Πεποίθησή μας είναι ότι η Τουρκία μπορεί να γίνει ο καλύτερος γείτονας για την Ελλάδα, αν επιτύχει όλες τις απαραίτητες αλλαγές, που απαιτούνται για να επιτευχθεί η ένταξη.

Προϋποθέσεις οικονομικές, πολιτικές και γεωστρατηγικές.

Η κυβέρνηση του Ταγίπ Ερντογάν, κινείται σταθερά προς την κατεύθυνση αυτή.

Είναι αλήθεια ότι αντιμετωπίζει αντιδράσεις και δυσκολίες με το στρατιωτικό κατεστημένο, το οποίο συντηρεί τις δικές του λογικές.

Αλλά όλοι γνωρίζουμε, ότι κάθε μέρα που περνάει η δημοκρατία κερδίζει έδαφος στην Τουρκία.

Η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας πραγματοποίησε μια σειρά από βήματα προόδου την τελευταία πενταετία στις ελληνοτουρκικές σχέσεις, όπως και παλαιότερα.

Ο Κώστας Καραμανλής είναι ο πρώτος Έλληνας Πρωθυπουργός, που μετά από 49 χρόνια, το 2008, πραγματοποίησε επίσημη επίσκεψη στην Άγκυρα. Την ίδια όμως ώρα, τα τουρκικά μαχητικά αεροσκάφη, έμπαιναν στον ελληνικό εναέριο χώρο.

Παρενοχλούσαν στρατιωτικές ασκήσεις στα νησιά μας, με πτήσεις μόλις μερικών μέτρων πάνω από αυτά.

Προκαλώντας ανησυχία στον ελληνικό πληθυσμό του Αιγαίου αλλά και αμφιβολίες στους Έλληνες για την πραγματική βούληση της Τουρκίας, κάτι που δεν αμφισβητώ προσωπικά, για να βρεθούν λύσεις δίκαιες, σταθερές και βιώσιμες στην περιοχή.

Τελικά αναρωτιέται κανείς, πότε επιτέλους θα γνωρίζουμε ποιος αποφασίζει στη χώρα αυτή.

Για την Ευρώπη η απάντηση είναι αυτονομία.

Η νόμιμη εκλεγμένη κυβέρνηση.

Φίλες και φίλοι,

Πιστεύω, ότι δεν χρειάζεται μπροστά σε ένα τέτοιο ακροατήριο σαν το σημερινό, να επαναλάβω τα τετριμμένα.

Ότι δηλαδή, οι διαφορές μεταξύ των χωρών επιλύονται ειρηνικά και σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο. Όσο περισσότερο το συζητάμε, τόσο περισσότερο το απομακρύνουμε.

Οφείλουμε να το αποδεικνύουμε έμπρακτα.

Ούτε και να προσθέσω, ότι η σύμβαση του ΟΗΕ για το Δίκαιο της θάλασσας δείχνει το δρόμο για τη νόμιμη επίλυση οποιωνδήποτε διαφορών ή διαφωνιών, που αφορούν στη θαλάσσια περιοχή μεταξύ των δύο χωρών.

Η Ελλάδα θα ευχόταν και θα επικροτούσε μια πιθανή απόφαση της Τουρκίας, να επικυρώσει τη σύμβαση για το Δίκαιο της θάλασσας.

Θα ήταν μια συμβολική κίνηση της τουρκικής διπλωματίας, που θα τοποθετούσε το διάλογο για την υφαλοκρηπίδα του Αιγαίου σε νέες υγιείς και νόμιμες βάσεις, με τελευταίο κριτή, εάν και εφόσον χρειαστεί και αποφασιστεί από τις δύο πλευρές, το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης.

Έτσι θα ελύοντο και άλλα θέματα που έχουν συζητηθεί και έχουν προκληθεί από την τουρκική πλευρά στο Αιγαίο.

Από ότι είμαι σε θέση να γνωρίζω, το καλοκαίρι του 2003 οι δύο χώρες μας ευρίσκοντο κοντά σε μια συμφωνία προς την κατεύθυνση αυτή, με Υπουργό Εξωτερικών τότε, τον σημερινό Πρωθυπουργό Γιώργο Παπανδρέου.

Θέλω να ελπίζω, ότι οι δύο χώρες μας πολύ σύντομα θα βρεθούν γύρω από ένα τραπέζι ουσιαστικού και έντιμου διαλόγου, απηλλαγμένες από τις κρατικίστικες λογικές.

Σε πνεύμα που να αναλογεί στους καιρούς και τα νέα δεδομένα, που έχουν δημιουργηθεί τις τελευταίες δεκαετίες.

Είμαι βέβαιος, ότι και οι δύο κυβερνήσεις θα διαφυλάξουν τα καλώς εννοούμενα εθνικά τους συμφέροντα και θα χαρίσουν στην Ευρώπη και στη γειτονική μας Νοτιοανατολική Ευρώπη μια νέα εποχή στις ελληνοτουρκικές σχέσεις.

Κάτι που να είστε βέβαιοι, είναι προς όφελος και των λαών μας, και των λαών της περιοχής μας και της Ευρώπης και του κόσμου γενικότερα.

Το κλειδί όμως για όλα αυτά, πρέπει να το δηλώσω εδώ ξεκάθαρα, παραμένει το κυπριακό.

Σε αντίθεση με απόψεις που υποδεικνύουν το αντίθετο.

Η Κύπρος, το αποδεχόμεθα ή όχι, είναι πλέον πλήρες μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Και από τις λύσεις που θα βρεθούν μεταξύ των δύο κοινοτήτων, θα εξαρτηθεί και η αυτόματη, τύπου Ανατολικής-Δυτικής Γερμανίας, ενσωμάτωση της Τουρκοκυπριακής πλευράς, με ίσα δικαιώματα στην Ευρώπη.

Χάρη στις προσπάθειες που καταβάλλονται αυτόν τον καιρό, διαφαίνεται στον ορίζοντα κάποια ελπίδα.

Ένας νέος γύρος διαπραγματεύσεων έχει ανοίξει και βρίσκεται σε εξέλιξη, υπό την αιγίδα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών.

Ο δρόμος για την επίλυση του Κυπριακού παραμένει ωστόσο, ακόμη μακρύς και γεμάτος εμπόδια και δυσκολίες.

Η Ελλάδα υποστηρίζει την επίτευξη μιας δίκαιης, βιώσιμης και λειτουργικής λύσης, με βάση τα ψηφίσματα του ΟΗΕ και σύμφωνα με τις αξίες, τις αρχές και το θεσμικό πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του κοινοτικού κεκτημένου.

Μία λύση, που θα οδηγήσει στην επανένωση του νησιού.

Θα ανοίξει το δρόμο για την αυτόματη ενσωμάτωση των Τουρκοκυπρίων αλλά και για την ταχύτερη δυνατή ένταξη της Τουρκίας στην ευρωπαϊκή οικογένεια.

Πιστεύω ακράδαντα, ότι οι δύο κοινότητες, ελεύθερες, χωρίς ανεύθυνους εγγυητές, χωρίς εξωτερικές πιέσεις, καθοδήγηση ή σκοτεινές παρεμβάσεις, πρέπει και μπορούν να αποφασίσουν για το κοινό τους μέλλον.

Το κοινό μας μέλλον.

Οι τεχνητές προθεσμίες, τα στενά χρονοδιαγράμματα και οι απειλές μόνιμης διχοτόμησης, δεν έχουν καμία θέση στην αναζήτηση πραγματικής λύσης.

Ένα είναι βέβαιο.

Η σημερινή κατάσταση στην Κύπρο δεν μπορεί να συνεχιστεί.

Δεν μπορούν πόλεις που ευημερούσαν όπως η Αμμόγωστος να έχουν μετατραπεί σε πόλεις φαντάσματα.

Η Λευκωσία να είναι μια διηρημένη πόλη.

Αδιανόητο αυτό για τον πολιτισμένο κόσμο και την Ευρώπη.

Δεν μπορεί να υπάρξει παρουσία ξένων στρατιωτικών δυνάμεων (δυνάμεων κατοχής) στο έδαφος μιας χώρας, που ανήκει στην Ευρώπη.

Διότι δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι όλο το έδαφος και η κυριαρχία της Κυπριακής Δημοκρατίας έχει ενταχθεί στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Οπότε, από άποψη διεθνούς δικαίου, τα τουρκικά στρατεύματα βρίσκονται σήμερα στο έδαφος και στην κυριαρχία χώρου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Τι θα γίνει αύριο, εάν προχωρήσουμε στην Κοινή Πολιτική Άμυνας και Ασφάλειας;

Αν συσταθεί ευρωπαϊκός στρατός;

Ας τελειώνουμε λοιπόν, το ταχύτερο δυνατόν.

Η διαιώνιση της κατάστασης, μας κοστίζει πολιτικά, διπλωματικά, διεθνοπολιτικά και βέβαια, οικονομικά.

Ας γίνει η Κύπρος απο πρόβλημα σε υπόδειγμα ειρηνικής συνύπαρξης στην περιοχή.

Σαν έλθει αυτή η στιγμή, θα εκπλαγούν πολλοί από το domino των θετικών εξελίξεων στις σχέσεις ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία.

Ξοδεύουμε για εξοπλισμούς σε βάρος της ευημερίας των πολιτών μας.

Ακόμη και σήμερα με τη διεθνή οικονομική κρίση, που έχει πλήξει τη χώρα μας.

Τη στιγμή κατά την οποία και οι δύο χώρες ανήκουμε στην Ατλαντική Συμμαχία, όπου και εκεί προκαλούνται προβλήματα στη συνοχή του ΝΑΤΟ.

Κάποιοι επενόησαν τις γκρίζες ζώνες, γνωρίζοντας ότι δεν υπάρχουν, παρά μόνο για πολιτικό και διπλωματικό αντιπερισπασμό.

Αντί λοιπόν τα επιτελεία να αναζητούν και να επινοούν ακόμη περισσότερες τεχνικές δυσκολίες, είναι πλέον καιρός να αναζητούν και να επινοούν εφικτές λύσεις για τη διευθέτηση των οποιωνδήποτε προβλημάτων.

Την ίδια ώρα, στα ελληνοτουρκικά σύνορα, εκατοντάδες χιλιάδες άνδρες, γυναίκες, και παιδιά έχουν προσπαθήσει τα τελευταία χρόνια, να περάσουν από την Τουρκία στην Ελλάδα και στην Ευρώπη, στον αγώνα τους για μια καλύτερη ζωή.

Ορισμένοι συνελήφθησαν.

Άλλοι απελάθηκαν.

Και μερικοί δυστυχώς, έχασαν τη ζωή τους.

Οφείλουμε να εναντιωθούμε και να πολεμήσουμε τους λαθρεμπόρους ψυχών. **Αυτόν τον πόλεμο πρέπει να τον κάνουμε μαζί.**

Να εφαρμόσουμε και οι δύο χώρες, απαρέγκλιτα, τις διεθνείς και ευρωπαϊκές συνθήκες.

Να δείξουμε πραγματικό ενδιαφέρον για την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων με γνήσιο και ανθρωποκεντρικό τρόπο.

Να εφαρμόσουμε όλες οι χώρες της περιοχής στην πράξη, όσα προβλέπονται από την Ευρωπαϊκή Ένωση, τον ΟΗΕ και την Ύπατη Αρμοστεία για τους Πρόσφυγες στο ζήτημα αυτό.

Κυρίες και κύριοι,

Ήλθε η ώρα οι χώρες της Νοτιοανατολικής Ευρώπης, να αφήσουν πίσω τους τα ζητήματα που διχάζουν.

Πολιτικές, θρησκευτικές και μειονοτικές αντιθέσεις, και να προχωρήσουν μπροστά.

Αποφεύγω τη χρήση του όρου «Βαλκάνια» γιατί είναι ιστορικά φορτισμένος από πάθη, πολέμους, εθνικιστικούς και θρησκευτικούς φανατισμούς.

Μας γυρνάει με άλλα λόγια, πίσω σ' ένα θλιβερό παρελθόν.

Και εμείς πρέπει να κοιτάμε μπροστά.

Είναι η ώρα να ενδυναμώσουμε και να εμπεδώσουμε τις σχέσεις καλής γειτονίας και το σεβασμό στους θεσμούς και στη νομιμότητα.

Είναι η ώρα, η Τουρκία να αναγνωρίσει επισήμως την διεθνή προσωπικότητα του Οικουμενικού Πατριαρχείου της Κωνσταντινούπολης, ξεκινώντας από την επαναλειτουργία της Σχολής της Χάλκης.

Κάτι που είμαι βέβαιος, ότι η σημερινή κυβέρνηση της Τουρκίας το θέλει αλλά δεν το τολμά ακόμα. Όπως εξάλλου ανέφερε και ο γνωστός μας έγκριτος Τούρκος

Δημοσιογράφος Αλί Μπιράντ.

Ήρθε η ώρα να δημιουργήσουμε νέο κλίμα στις σχέσεις μας, δίνοντας λύσεις στα προβλήματα μεταξύ μας.

Οι επιστολές που αντάλλαξαν πρόσφατα οι Πρωθυπουργοί της Ελλάδας και της Τουρκίας σηματοδοτούν μια νέα εκκίνηση του διαλόγου.

Οι δύο πλευρές ανακεφαλαιώνουν βασικά γνωστές και πάγιες θέσεις.

Ο Έλληνας Πρωθυπουργός προτείνει ένα χρονοδιάγραμμα συνομιλιών με ημερομηνία λήξης.

Και εάν δεν υπάρξει συμφωνία, οι δύο πλευρές να προσφύγουν στη Χάγη για την υφαλοκρηπίδα.

Οφείλουμε λοιπόν να αφήσουμε πίσω τις ψυχολογικές αγκυλώσεις και το κακώς εννοούμενο πολιτικό κόστος.

Και να αναζητήσουμε μέσα από ένα διάλογο σε πνεύμα σύνεσης, σύνθεσης και αμοιβαίας κατανόησης, εφικτές και δίκαιες λύσεις.

Μερικοί συμπατριώτες μου βέβαια θα ισχυριστούν, ότι ο συσχετισμός δυνάμεων ανάμεσα στις δύο χώρες, έχει αλλάξει και δεν είναι ευνοϊκός για την Ελλάδα, που αντιμετωπίζει τα γνωστά οικονομικά προβλήματα καθώς και φθορά αξιοπιστίας του πολιτικού της συστήματος.

Είναι αλήθεια, ότι τα χαρακτηριστικά κρισιμότητας που προσδίδει στην εποχή μας το γεγονός ότι υπό συνθήκες εξελισσόμενης παγκόσμιας κρίσης, η αποσταθεροποίηση των διεθνών σχέσεων μπορεί να αποτελέσει μέρος μοιραία κυοφορούμενων ανακατατάξεων με άγνωστη κατεύθυνση, τροπή και συνέπειες.

Είναι επίσης αλήθεια, ότι οι ισορροπίες που τείνουν να διαμορφωθούν υπό τα νέα δεδομένα, εξαρτώνται περισσότερο από ποτέ από την οικονομική ανταγωνιστικότητα, την κοινωνική συνοχή και τη στρατηγική αποτελεσματικότητα των δύο χωρών.

Με την έννοια αυτή, οι εσωτερικές πολιτικές εξελίξεις στην Ελλάδα και στην Τουρκία μπορεί να αποτελέσουν μια νέα παράμετρο γεωστρατηγικής φύσεως.

Γεγονός όμως, που καθιστά ακόμα δραματικότερες τις ευθύνες των δύο κυβερνήσεων αλλά και του συνόλου του πολιτικού κόσμου στις δύο χώρες.

Η πλήρης προσαρμογή και συμμόρφωση του στρατιωτικού κατεστημένου της Τουρκίας στην πολιτική ηγεσία, θα απαλλάξει τις ελληνοτουρκικές σχέσεις από τις περιπέτειες που γνώρισαν στο παρελθόν, εξαιτίας των προκαλούμενων και ελεγχόμενων ελληνοτουρκικών εντάσεων, ως μέσο αναπαραγωγής της στρατιωτικής κυριαρχίας στο εσωτερικό της γείτονος χώρας.

Είμαι βέβαιος, ότι η σημερινή τουρκική κυβέρνηση δεν θα επιχειρήσει ποτέ να εκμεταλλευτεί μια πρόσκαιρη οικονομική δυσκολία, που αφορά στην Ελλάδα αλλά και την Ευρώπη γενικότερα, στην οποία προσβλέπει να προσχωρήσει.

Εξάλλου και η Τουρκία είχε και έχει πάντοτε τα οικονομικά της προβλήματα και τα κοινωνικά της ζητήματα.

Εμείς ποτέ ως χώρα δεν επενδύσαμε στις αδυναμίες του άλλου.

Είναι ώρα, κυρίες και κύριοι, να παραδεχτούμε ότι η πολιτική να παγώνουμε τα προβλήματα, περιμένοντας μια ευνοϊκότερη συγκυρία, δεν έχει ωφελήσει καμία από τις δύο χώρες μας.

Όλοι χάσαμε τις ευκαιρίες μας.

Και η Ελλάδα και η Τουρκία στο παρελθόν.

Πρέπει όμως τώρα να πάμε μπροστά.

Όχι όμως ξεκινώντας πάλι από την αρχή με θέματα «χαμηλής πολιτικής», τα οποία στην ουσία έχουν επιλυθεί τα τελευταία χρόνια. Εδώ διαφωνούμε με την Κυβέρνηση.

Από την εποχή του Νταβός μέχρι σήμερα, όλες οι κυβερνήσεις συνέβαλλαν στην αποκατάσταση των θεμάτων χαμηλής πολιτικής.

Αναφέρομαι στον τουρισμό, στις επενδύσεις, στην επιχειρηματική και εμπορική συνεργασία.

Αναφέρομαι στο θέμα της visa αλλά και γενικότερα σε θέματα συνεργασίας, που αφορούν στο περιβάλλον, τις μεταφορές και άλλα.

Γνωρίζουμε π.χ. όλοι, ότι στην Τουρκία τη στιγμή αυτή υπάρχουν και νοσοκομεία και τράπεζες ελληνικών συμφερόντων.

Υπάρχουν μεικτές επενδύσεις και κοινοπραξίες στον επιχειρηματικό και εμπορικό τομέα.

Οι δύο χώρες μας κατακλύζονται πλέον αμοιβαία κάθε χρόνο από πολίτες των δύο χωρών μας, που θέλουν να μάθουν και να γνωρίσουν περισσότερα για το γείτονά τους. Όλα αυτά είναι αποτελέσματα πολιτικών της τελευταίας εικοσαετίας. Και μπορούμε να κάνουμε ακόμα περισσότερα.

Να φέρουμε τους λαούς μας, πιο κοντά

Να τους δείξουμε εμείς το δρόμο και εφόσον αυτοί το θελήσουν, θα μας τον ανοίξουν.

Φτάνει και τα εθνικά συστήματα να το θέλουν.

Κυρίες και κύριοι,

Είναι ώρα να μπούμε στα βαθιά νερά.

Να κολυμπήσουμε.

Και όλοι μας γνωρίζουμε κολύμπι».